

А заключителният стих – „нов свят за двама ни, и свят, и храм“ – като че ли препраща отново към марианизма на Данте: любимата, уподобена на ангел в началото, ще бъде свещенослужителка в този храм на красотата и любовта.

В заключение ще си позволя да припомня предпоследния абзац на моята „Пролегомена към поетиката на Яворов“: „Един от парадоксите на българското „сгъстено“ литературно и културно развитие е в това, че позволява на юношата от скромното провинциално градче да се превърне във водеща фигура на българския модернизъм, недоучилия гимназист – в първокласен интелектуалец от блестяща проба, сръчния стихоплетец – в поет, за когото напълно прилага определението гениален.“